

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח"ו הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9897022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פניני הלכה

נמצא בעמוד השלישי

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

וישבו לאכל לחם (בראשית לו. כה)

מובא ב'ספורנו': וישבו לאכל לחם. שלא היה כל זה בעיניהם תקלה או מכשול שימנעם מלקבוע סעודתם כמו שהיה ראוי לצדיקים כמותם כשאירעה תקלה על ידם כמו שעשו ישראל אחר שהרגו את שבט בנימין כאמרו וישבו עד הערב לפני האלהים וישאו קולם ויבכו בני גדול ויאמרו למה ה' אלהי ישראל היתה זאת בישראל כו'. וכן דרוש כשהשליך את דניאל בגוב אריות דכתיב ובת טות ודחון לא הנעל קדמוהי. וזה קרה להם מפני שחשבו את יוסף לרודף שכל הקודם להרגו זכה כשאין דרך להציל הנרדף בזולת זה. עכ"ל.

השבטים הקדושים חשבו שהם עושים את הדבר הנכון והחכם ביותר, ולכן ישבו לאכול לחם כמידי יום ביומו ולא נטלו עצת צדיק אביהם יעקב, אולי מפני שחשבו שהוא נוגע בדבר או מכל סיבה הלכתית אחרת. ולבסוף כעבור כ"ב שנה אמרו (בראשית מב. כא) 'אבל אשמים אנחנו, והיו צריכים לתקן חטאם על אף שעשו תשובה, ונתגלגלו וכיפרו חטאם בעשרת הרוגי מלכות כידוע.

ב"ה בדורנו זה רובא דעלמא מחפשים חומרות והידורים לעשות רצון ה' ב"ה, כולם מתכוונים לטובה, ובפרט בחנוכה המרמז על פך השמן הטהור מהדרים שהמנורה תהיה כמה שיותר יפה ונאה ומשקיעים ממון רב על זה, מהדרים בפתיחות ובשמן זית זך הראוי לאכילה לצאת ידי כל הדעות והשיטות, מהדרים במספר הנרות שיהיה הולך ומוסיף ושיהיה במקום הנראה כפי שורת ההלכה, מהדרים בזמן הדלקתה לא לאחר מהחצי שעה שקבעו בה דאז להרמב"ם לא קיים המצוה, מהדרים שכל בני הבית יהיו בשעת הדלקתה ואף שרים עמהם שירי שבח לנורא עלילה ויש שאף מספרים מגילת בני חשמונאי ויש שגם עושים סעודה, ויש שעושים פעילות חוויתית בנושא חנוכה ועוד. הכל נהדר נחמד ונפלא ורצוי לפני המקום ברוך הוא. אך ראשית לכל זה ויסוד לחיי הילדים הוא ההידור בפך השמן הטהור אשר אנו מגדלים בביתנו. האם אנו מהדרים בנשמות המופקדות בידינו שלא יהיו במקומות שאינם זכים וטהורים הרצויים למלך אדונו? האם אנו משמרים נשמתם לבל יחשפו לראיות אשר אינן זכות וטהורות וכ"ש מכשירים שאינם כשרים וטהורים? האם שומרים אוזניהם לבל ישמעו דברים לא רצויים או משוררים שאינם כשרים? האם אנו שמים ילדינו במסודות המחנכים כפי רצון מלכנו, הן מהפך הרוחני הן מהפך החינוכי הן מהפך ההלכתי המסורתי? האם מעשינו ודיבורנו בשפה יפה ומכובדת לדוגמא אישית לילדנו? האם לבושנו ותספורתנו כרצון יוצרנו? שלא בסוף יתברר 'אבל אשמים אנחנו'. דיש פעמים רבות שהאדם נוהג בדברים מסויימים כביכול הוא מחמיר אבל עובר הוא על ההלכה, כגון אשה החובשת 'פאה' ומצדיקה מעשיה שבמטפת צצים שערותיה חוצה. וכגון, מקפידים עליהם שלא ישמעו ניגונים מזרחיים שלא ישכחו מזה ... ומאידך מסכימים להם לשמוע זמרים חסידים אשר עושים הופעות ויש מהם אפילו בתערובת ב"מ? ועל כן יש תמיד להתבונן אם אנו עושים רצון ה' ב"ה באמת. וכשהדבר שנוי בספק יש להוועץ בגדולי הדור.

וכשאדם מתבונן בנרות חנוכה מוסיף עליו קדושה כמובא בספרים. וכבר אמרו חכמים (מגילה טו.) 'אורה זו תורה' שנאמר (משלי ו. כג) 'כי נר מצוה ותורה אור', והתורה נמשלה לאש (תענית ד.) שנאמר (ירמיה כג. כט) 'הלא כה דברי כאש נאם ה'.' וא"כ יש להתבונן מה מעשי האש. האש מאירה לכל ורוחה את החושך, ודי בנר אחד להאיר למאה, כן די באחד שיש בו תורה להשפיע על האחרים. ובד בבד שהאש מאירה ונותנת משלה ולא חסר ממנה כלום כאשר אחרים נוספים נהנים ממנה, כן האדם אשר בו תורה נהנים אחרים ממנו ולא נחסר ממנו כלום. וכשהאש עושה את הטוב שבה, בד בבד מכלה את הגזרים והדברים אשר ממנו היא בוערת, והוא רמז ליצר הרע אשר הינו מפתה לחומריות והאש [התורה] רוחנית. ואם האש בוערת משמן זך וטהור אזי הלהבה תהיה יפה ומענגת, כך אם המאיר בתורה פועל ועושה מנפש זכה וטהורה כן יזכה להאיר ולהשפיע מאוד לאחרים. וכל הדברים האלו כדאי וראוי לשוחח עליהם עם הילדים בעת שהנרות דולקות.

ואחד מהדברים הנשרש בציבור ואף בציבור החרדי, הוא חגיגת יום הולדת ששורשה כבר הוזכר בתורה לאדם רשע יום הולדת את פרעה. ומרן גר"י רצאבי שליט"א בשיעורו השבועי (פרשת מקץ ה'תשס"ט) הרחיב בנושא והביא שהראשונים כתבו שזה מנהג גוים והעלה משם אחד הספרים שכתב שרק יום המות שיודעים מה היו מעשיו של האדם עושים הילולא, אך לא כאשר עודנו בין החיים שאין יודעים מה יהא בסופו שהרי אמרו חכמים אל תאמן בעצמך עד יום מותך. וכ"ש המנהג להדליק נרות כמספר שנות חייו ולכבותן הוא ממש ממנהגי הגוים. ובספר תורתן של ראשונים על הירושלמי כתב שזה היה אחת מגזירות היונים שעל היהודים לחגוג יום הולדת. ואצל אבותינו הקדושים יהודי תימן נע"ג לא היה בנשמע דבר זה כלל ולא כיו"ב. ולשרש דבר זה מהמתנה, קשה הדבר מאוד ובפרט שהכניסוהו

המשך בעמוד השלישי

טוב להרבות בצדקה בימי חנוכה, כי הם מסוגלים לתקן בהם פגמי נפשו על ידי הצדקה,

וביחוד יתן ללומדי תורה להחזיקם (שע"ה סי' קצ"ה).

ניתן להעביר למוסדותינו, והתלמידים יתפללו וילמדו לזכות התורמים: 050-4150896

מחידושי רבותינו

פתרונות 'לפרשת וישלח'
אחודה חידה! אברהם, שכם וחמור
הזכרו בשלישי שיש בו ג' פסוקים.
הזוכה בהגרלה: יונדב דחבש.
מי בתמונה: שבוע אחרון לפתרונה!

לחמכה:
ה' נצחו, אל מצאו,
ז' הדליקו, ה' שמחו
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

ביאור ובידור גירסתינו בנוסח על הנסיים מתוך עץ חיים דף קס"א ע"ב למהרי"ץ זצ"ל על הנסים ועל הגבורות. שנתן כח וגבורה בבני חשמונאי: ועל המלחמות. שמן שמים נלחמו ביונים ויעוין בסי יוסיפון שכן מביא שם. אי"נ הכל חוזר אל הקב"ה בעצמו וכפל הדברים במלות שונות להגדיל הנס וכוותיה האי דלקמן פדות ופורקן דהיא היא וכן דרך הפסוקים עיין רד"ק במזמור ק':

שעשית עמנו ועם אבותינו. ה"ג בהרמב"ם בס' התפלות וכן גריס הרד"א ומביאו הכנה"ג ונראה הטעם דנס שנעשה לאבותינו שייך גם לנו כי לולא שנשארה להם פליטה לא היינו אנחנו נמצאים בעולם דאם אין שורש ענף מניין:

חשמונאי. ל' מן יאתנו חשמנים וכו' לא שהוא שם חניכה (ב"י ב' א"ח). ואולי מפני זה כי הפר"ח לגרוס האל"ף בחירק והוא נכון ע"פ הדקדוק דברבים אתה אומר חשמונים ובנפרד חשמונאי כי ה"יוד הישראלי ראובני וכו' אלא שהנוסח השגור בפי הכל וגם בתכאל"ל ניקדוהו הנו"ן בפת"ח, ולפע"ד אולי שהם סוברים דמלת חשמונאי לא ל' גדולה היא אלא שם בפני עצמו והיא חניכתו וכינויו, ושוב מצאתי להרד"א שכתב יוחנן המכונה חשמונאי ע"כ, או שהיו לו שני שמות יוחנן וחשמונאי דא"א דלא היה שם הכהן הגדול הזה מפורסם בניקודו ובודאי מסורת הקריאה בידנו כמו שהיה באמת:

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

כשעמדה מלכות יון וכו'. ה"ג ול"ג עליהם דאין לה טעם ועוד דאם נדחוק לומר דחוזר אל מתתיה ובניו היה צריך לגרוס ועל עמך בו"ו ולכן ג' עיקר וכ"ג רמב"ם והרד"א ועיין כנה"ג:

הרשעה. הב"י הביא ב' א"ח לקרות הרי"ש בשוא כלשון הפסוק ביחזקאל יע"ש. ונלע"ד שכן נכון ע"פ הדקדוק כי הוא שם התואר, ובזכרים אתה אומר חכם רשע ובנקבות אתה אומר חכמה רשעה. ומיהו הנוסח השגור בפי הכל ובסדורים לקרות הרי"ש בחיר"ק וגם הפר"ח כתב יש לקרות הרשעה הרי"ש בחירק דלא כמ"ש ב"י ב' א"ח. גם בס' גור אריה חתם דבריו בשם סדורי איטליאני שיותר נכון לגרוס בחירק ע"ש. שוב ראיתי מ"ש הרד"ק במכלול ושם דבר או תואר ואל רשעו ובהא הנקבה זאת הרשעה (זכריה ה' וכ"כ הר"ש ה' מלך שם):

לבטלם. ה"ג ונכון ול"ג לשכחם דשכחא לא שייך לו' אלא שלא מדעת משא"כ בבטלה בין מדעת בין שלא מדעת שייך לו' בטלה:

מתורתך מחוקי. הרד"א והב"י ב' א"ח דאין לומר מתורתך מחוקי במ"ם דאין חותם המימין והפר"ח כתב דכן נכון לומר תורתך בלא מ"ם אבל במלת מחוקי יותר טוב לגרוס במ"ם ע"כ. והכנה"ג כי איני יודע מה בין גירסא זו לזו ע"כ (לד): ויעוין ג"כ בס' העקידה שער כ"ט ד' ע"ט ע"א דגריס במימין וכתב דמילה שבת ור"ח הם פינות גדולות ושור' האמונה וכו' והמילה היא עיקר כאמונת התורה כי מי שאינו במילה אינו באמונת התורה ולו"א לשכחם מתורתך עש"ב: ולענ"ד דסובר הרד"א שאותם המימין הם מקצתיות כמו ותקח מפריו מדודאי בנך וכו' וזה אינו כי מה הניחו להם מהתורה ומהמצות אחר שרצו לבטל מהם שבת ומילה השקולים ככל המצות. והפר"ח שסובר שזה יצדק במלת תורתך כי רצו להעבירם מכל התורה כולה אך מהחוקים לא מצינו כי אם שרצו לבטל מהם קצתן כגון מילה ור"ח והנה הכנה"ג העיד שהנוסח השגור בפי הכל במימין וכ"ה בהרמב"ם. ונ"ל שסוברים דאין המ"ם מקצתית כמו שסובר הרד"א רק שהם במקום מן כמ"ם שבשמות תבורך מנשים מגדיש ועד קמה ולכך באו בדגש להורות נו"ן היסוד. א"נ הם מ"ם ההסרה כמו לא יסורו ממנו קחו מאתכם והטעם שבקשו להסיר אותנו מהתורה ולהרחיקנו ממנה ודוק. ועיין בס' ערוגת הבושם בשימושי המ"ם:

דנת את דינם. כ"ג הרמב"ם להקדים דנת לרבת וכו':

וטמאים. כמ"ש כי לא יוסיף לבא בך עוד ערל וטמא (כת"ו):

ופושעים. ה"ג דפושע היינו מזיד ואין לשנות הגי' בשביל כך:

ב"ד עושי תורתך. ה"ג עושי ולא עוסקי כי לא התלמוד עיקר אלא המעשה:

כשם שעשית. וכ"ג הרמב"ם וכ' הש"ע שאין לומר כשם שעשית וכו' וי"א שאומרים אותו ע"כ. וכ' הפר"ח לא הו' טעמא משום שאל ישאל אדם צרכיו לא בג' ראשונות ולא בג' אחרונות דכיון דהו' צורך רבים ש"ד. אלא הטעם כתבו התו' משום דכל דבר דהו' דלהבא תיקנו בלהבא ובדבר דהודאה הו' לשעבר ואין בזה כדאי למחות ביד האומרו כיון שעיקר על הנסים הו' כלשעבר ולכן אומרו בהודאה ואין בזה קפידא אם מתפלל להקב"ה שיעשה לו נסים כמו שעשה לראשונים ודו"ק עכ"ל:

כשם שעשית עמם נסים וגבורות. היינו נס דפך השמן וגבורת המלחמה משא"כ בפורים שאומרים כשם שעשית עמם פלא ונסים פלא היה שם רק נס ההצלה ודו"ק:

ועל כולם וכו'. חוזר אל מלת נסיך ונפלאותיך וגם אל על הנסים שהוסיף בה ודו"ק:

לרפואת והצלחת

הרה"ג יחיאל בן יוסף גרפי בשכחע"י

וישבו לאכל לחם וישאו עיניהם ויראו והנה ארחת ישמעאלים וגו' (בראשית לו. כה)

לכאורה נראה דתיבת והנה היא כשפת יתר, והול"ל ויראו ארחת וגו'. ונראה ע"פ מחז"ל: אין והנה אלא לשון שמחה. אבל קושייתך בצדה, ולשמחה מה זו עושה? וכי על מכירת הצדיק שימכר אז יש שמחה ח"ו, הלא אין ראוי לקרות אז אלא וי על וי על צדיקא דאזיל לארעא אחרא מסאבא. אמנם נראה לומר ע"פ דחז"ל [ב"ר פרשה פ"ד ומובא ברש"י, וי"ל: וגמליהם נושאים נכאת וצרי ולוט, למה פרסם הכתוב את משאם, להודיע מתן שכתן של צדיקים, שאין דרכן של ערביים לשאת אלא נפט ועטרן שריחן רע, ולזה נזדמנו בשמים שלא יוזק מריח רע, ע"כ. ונראה דזו היא השמחה דאע"פ דכאן הוא מקום צער על מכירת הצדיק, אפ"ה יש שמחה בצד מה שנזדמנו לו בשמים, מה שאין דרך הערביים לשאת אלא נפט ועטרן שריחן רע. וזה מאמר קרא: וישאו עיניהם ויראו, ובראייתם היה בחי' והנה המורה לשון המושך בעמוד הבא

- לרפואת יוסף בן משה דנין בשכחע"י
- לרפואת תומר ישראל בן יעקב ואודליה בת מנשה
- לרפואת לזש"ק
- לרפואת שושנה בת יחיאל ריבבי בשכחע"י
- לרפואת שירה בת נח לוי בשכחע"י

הנזקה – החי'ת נאמרת בחטף וכל המילה נאמרת מלרע, לא כפי שהיום אומרים.

מחידושי רבותינו

מהליכות אבותינו

ממעשי ילדי צענא בחנוכה

הילדים נהגו להתאסף בימי חנוכה קבוצות קבוצות – כל פעם לפי תור בבית אחד מהם. לשם כך היו מקבלים מההורים כמה פרוטות כדמיחנוכה וקונים בפרוטות אלו סוכר, הנקרא "עטוי" או סוכרדק, רגיל. את הסוכר יוצקים לתוך כמות מסויימת של מים שהקדימו לערב בהם מעט צבע אדום, וזה להם יין כביכול. נוסף ל"משקה" הזה, מכינים לעצמם דברי – תרגימה כגון, פולים קלויים, אגוזים. גזר וכד'. פורסים מחצלאות ומציעים כרים סמוך לפתח הבית, מבפנים, ומוציאים להם בצוותא שעה קלה באכילה ושתיה, בשמחה וברקודים ושאר שעשועיילדים. כן נהגו לשיר. לאחר שתנית המשקה הנ"ל, את השיר הידוע בפי הילדים והנשים: "יא חנוכה חנכני / דק עמראן ופתחי לי / כאס אלשראב אלמומתלי / אשרב ואפתי סאלי / ואלציניה כאנת מלאן / מן שלהא מן דיא אלמכאן / מן דיא אלמכאן לא דיא אלמכאן". (תרגום: החנוכה – חנכי אותי, דפק עמרם ופתחי לי, כוס היין המתמלא, אשתה ואשיב שואלי. והספל היה מלא. מי לקחו מחדר זה, מחדר זה לחדר שני) סדר זה חוזר כל ערב מערבי שמונת ימי החנוכה.

כיוצא בילדים הקטנים, גם הבחורים הרווקים נהגו להתאסף בחבורות כל ערב מערבי החנוכה ועורכים מסיבה חגיגית. עיקר מסיבה זו התבטא בסעודה דשנה המורכבת בשר ויין, מרק וחלבה ורקיקיפת טריים וחמים, הנקראים "צלוף". ויש שגם מבוגרים נשואים, שידם משגת, מתוועדים עם בניגילם ושמים בצוותא אחד.

בגמר ימי החנוכה, נהגו לשלוח בידי דרדקי – דביתרובן, תלמידי ה"כניס" (החדר) את פתילות החנוכה למרי המלמד אותם. המרי היה סוחט את שיירי השמן מהפתילות לתוך כלי ומסרו לשמש ביהכ"ס כדי שידליקו בו נר בבית הכנסת. (מועתק ממצפ"ת)

המשך מהעמוד הקודם שמחה, והשמחה היא על כי ארחת ישמעאלים וגו' וגמליהם נושאים נכאת וצרי ולוט, מה שאין דרכן בזה אלא בנפט ועטרן שריחן רע. ובראותם שבכאן היה שינוי לשאת נכאת וצרי ולוט, וע"ז שמחה בצד מה נמצאת כאן, ואמרו בלבם, מאי האי דקמן שהערביים נושאים מיני בשמים והיפך מהרגלם שנושאים נפט ועטרן וכ"ו, אין זה כ"א שמאת ה' נסבה להיות יוסף נמכר להם. וראיה יש, כי הם נושאים מיני בשמים [מה שאין דרכן בזה] כדי שלא יחק מריח רע, הכל כנאמר.

או יאמר עזה"ד: והנה ארחת ישמעאלים, אין והנה אלא לשון שמחה. כי נודע מרז"ל שבשלקחו את יוסף הישמעאלים לא יכל להלוך ברגליו, הרכיבו אותו על סוס ולא יכל הסוס להלוך, וכן על חמור, וכן על גמל, וכן על עבד ערל, ולא יכל העבד להלוך, עד שהביאו ישמעאלי מהול והרכיבוהו עליו ואז יכל להלוך, ובראות הישמעאלים מעשה זה אמרו ודאי יש תועלת בעבד [פ"י: יוסף] זה. ונראה ש"ס מאמר הכתוב: והנה ארחת ישמעאלים, אין והנה אלא לשון שמחה, שהכתוב מראה לשון שמחה מה שנודמנה ארחת ישמעאלים כדי שירכיבו את יוסף על ישמעאלי שהוא מהול, כמו שהיה מעשה לבסוף כנר.

(מקום מקדש' למהר"ח סטאני זצ"ל)

פניני הלכה

שאלות ותשובות בענייני חנוכה

שנשאל מרן הגר"י רצאבי שליט"א

מתוך עלון 'שרש המנהג' כסליו התשע"ב ב"שכ"ג

א. אברכי כולל ובחורי ישיבות השוקדים על תלמודם בשעות אחה"צ-ערב, האם ראוי שיפסיקו מלימודם בכדי להדליק נרות חנוכה מיד בצאת הכוכבים, או שימשיכו בלימודם וידליקו אחרי הלימוד?

תשובה: עיקר המצוה להדליק בזמן שתיקנו חכמים, ממילא צריך להפסיק כדין מצוה עוברת, ולדעת רבינו הרמב"ם היא מצוה עוברת ממש, דהיינו לאחר הזמן לא עשה ולא כלום, וכן מנהג הישיבות ולומדי בתי מדרשות מאז ומקדם, וזוהי שעת רצון להאיר אור התורה והמצוות לשמוח בהם עם בני ביתו, ולהתעלות ברוחניות, וראוי לשנות שעות הקבועות ללימוד בישיבות ובכוללים להשלים הזמן החסר, ועכ"פ ברור שדין ביטול תורה לא נשתנה בחנוכה משאר ימות השנה, ואדרבה ראוי להשתדל יותר כמ"ש החת"ס.

ב. כתב הרב בשו"ע המקוצר (ח"ג סי' ק"כ הערה כ"ג) שבתים נהגו לעשות הנרות בעיגול (מסרגה פ' מגורה) באופן שאין חשש שנראית כמחורה, האם בימינו יש צורך לעשות כן בכדי לשמר את המנהג, או שבכ"ה"ג לא אמרינן הכי?

תשובה: לא כולם עשו כן (כמתבאר למעין שם) וגם בימינו מי שירצה יכול לעשות כן.

ג. זוג נשוי המתארח בשבת חנוכה אצל הוריו וישן אצלם, מה יעשו בהדלקת המנורה בערב שבת?

תשובה: ישתתפו בפרוטה או יזכו להם חלק בשמן ובפתילות, ומעיקר הדין גם זה אין צריך, דמסתמא גם הם בכלל המצוה, כמו שאוכלים ושותים משל ההורים.

ד. בשאלה הנ"ל, במוצ"ש, האם עדיף שישתתפו עם בעה"ב וידליקו מיד, או שעדיף שידליקו הם בביתם אף שיהיה זה מאוחר?

תשובה: העיקר לכוון לצאת בהדלקה מיד, ואימתי שיגיעו לביתם ידליקו שוב ללא ברכה.

ה. אדם שלא הדליק נר חנוכה ואינו עתיד להדליק באותו לילה, וגם אין מדליקין עליו בביתו, כתבו הפוסקים שיברך כשרואה נרות חנוכה, מה מנהג תימן בדין זה?

תשובה: אין מנהג ידוע בזה, משום שהוא מלתא דלא שכיחא, ולענין דינא העלה מהר"ץ בעץ חיים דף ק"ס ע"ב שיברך שעשה ניסים כשרואה נר חנוכה וכ"ו.

בנתיבי החינוך

המשך מהעמוד הראשון דרך קבע לגני ילדים. וע"כ אם לא נותר ברירה לפחות יעשו יום זה להתעלות רוחנית ולהסביר לילד ששמחתנו שהוא נולד כילד יהודי והוא בריא ושלם וזוכה לקיים תורה ומצוות, ויום של חשבון נפש וכ"ו. ואולי זה יביא מעט תועלת לתורה וליראה, אכ"ר.

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,

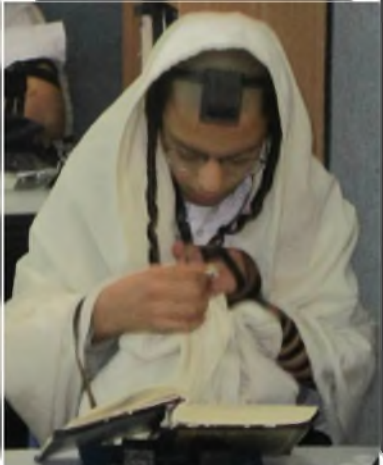
דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל,

יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

חכמי תימן

הרב שלום בן אברהם צנעני
הלוי זצ"ל
חי לפני כמאה וחמישים שנה.
רב קהילת יהודי סוואדיה.
תנצב"ה.

על זכותם העולם
עומד

"כסא דנחמתא"

נשג קמיה יודינו
חזורים זנכברים חזיקים
ה"ה אורן ידעי ורחמים שרפי
חי"ו
על פטירת אס המשפחה והאחות
יונה בת שלום ע"ה
האשה החשובה
שזכתה לחקים זרע ישרים מבורכים,
אשר בתלמוד תורה של
תשב"ר הם תומכים
זכות לימודם יראתם ותורתם,
יהיו לה למליצי יושר
לפני מלך מלכי המלכים
ותעמוד לה זכותה הרבה,
ובגן ערן לנפשה תהיה מעוזה
את בני ביתה וכל משפחתה המב"ה
יעום, ובתוך אבלי עיון עליהם ירחם
סאבים ירחיץ את סגב המשפחה
תלמוד תורה 'עשרת ימים'
לכני תורה ק"ק תימן אלעי ת"ו

הערות, הארות ותשובות לחידות
ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009
או בצנייל:
e0504150896@gmail.com

תפארת בנים

במסיבות חנוכה בגנים

בדרכיהם אתהלך....

מעשה נעמה

פעם אחת ניסה גוי אחד להפעיל לחץ על סבי, הרב יעבץ ז"ל, שיסדר לו דבר בלתי אפשרי. משהסביר לו הסבא כי נבצר הדבר ממנו, החל הגוי לאיים עליו. משפקד את ביתנו מספר פעמים, החלה הרעיה, סבתי נעמה עה"ש, לברר במה מדובר. משנודע לה כי בעלה מאיים המתינה לביקור הבא של הגוי. משהגיע הגוי הלוה, התנפלה עליו בחמת זעם, משכה הפגיון שלו וזרקה אותו החוצה, ואח"כ חלצה נעלה והנחיתה עליו מכות אכזרי בפנים עד זוב דם. לא יאמן כי יסופר. אבל זאת ראינו, אני והתלמידים האחרים, במו עינינו. היא הוסיפה לאיים עליו להעמידו לדין, והוא התחנן בפניה שתפסיק מלהכותו על פניו, וזו המשיכה בשלה. הגוי נס על נפשו החוצה, ותהי לו נפשו לשלל. כל התלמידים מחאו כף לסבתא היקרה עה"ש, תוך כדי רעמי צחוק.

(יהודי צעדה וסביבותיה עמ' 73)

לזשיק

יובל בן דוד

ורות בת זכריה

לזשיק

שלום בן יעקב ומירב

טליה בת מנשה